

Dominik Markoš

Tri odtiene jedného Boha

Prečo slávime slávnosť Najsvätejšej Trojice týždeň po nedeli Turíc?

Ako by ste na to odpovedali?

Neponúknem Vám nejakú teologickú alebo liturgickú odpoveď. Aj keď by určite boli niekde k dispozícii. Ponúkam odpoveď, ktorú nazvem „pastoračná“, pretože ma napadla počas pastorácie v tomto týždni. Tu je: Som vďačný Bohu za to, že nás pozýva postaviť sa pred najväčšie tajomstvo Toho ktorému veríme až po slávnosti Zoslania Ducha Svätého. Pretože Turíce sú pre nás vždy príležitosťou zažiť pôsobenie živého Boha v nás ľuďoch nie spôsobom Boha Otca, či spôsobom Boha Syna ale štýlom Ducha Svätého. Boh, ktorý pôsobí rovnako a zároveň aj inak. Boh, ktorý nás aj takto učí, že je Jeden ale nie Sám. V tomto týždni sa mi trojične pripomenul 3x takto:

Ponajprv keď som na Turičny pondelok hovoril o rozdieloch v spôsobe života telesného a duchovného človeka: (človeka, stvoreného na obraz Boha trojične ako telo, duša a duch) telesný človek žije zvonka dovnútra, to znamená všetko čo vidí, počuje, vonia, kam ide, čo chytá ovláda jeho myslenie, cítenie, rozhodovanie sa a formuje jeho ducha. Duchovný človek, v ktorého centre je dialóg medzi duchom konkrétneho človeka a Duchom Svätým, žije zvnútra navonok. Teda ľudský duch inšpirovaný Duchom Svätým vládne nad myslením, cítením a rozhodovaním sa; ako aj ovplyvňuje to, ako sa človek díva, čo počúva, kam chodí, čo chytá do rúk.

Po druhé: keď sme vo štvrtok slávili nový sviatok v Cirkvi (Náš Pán Ježiš Kristus, najvyšší a večný kňaz) pripomenulo mi to trojičný rozmer daru krstu v každom z nás: kňazský, prorocký a kráľovský.

Po tretie keď som si čítal evanjelium dnešného sviatku, ktoré aj tu ponúkam:

„Jedenásti učenici odišli do Galiley na vrch, kam im Ježiš rozkázal. Keď ho uvideli, klaňali sa mu, no niektorí pochybovali.

Ježiš pristúpil k nim a povedal im: „Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. Choďte teda, učte všetky národy a krstíte ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal.

A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.“ (Mt 28,16-20)

Jeho posolstvo mi pripomenulo trojičný rozmer Ježišovho misijného vyslania učeníkov: urobte mi učeníkov zo všetkých národov; krstíte ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého; naučte ich zachovávať

všetko, čo som vám prikázal. Nechcem tu rozoberať poradie tejto „trojice“ ale spomínam si na postreh jedného misionára z Malajzie, ktorý ponúkol svoj pohľad na mnohokrát praktizovaný systém života viery v Európe. To, čo povedal parafrázujem takto: ...vy mnohokrát namiesto toho, aby ste ľudí evanjelizovali, ich sakramentalizujete... A to je tvrdenie, ktoré stojí za to premýšľať...

Na záver jedno svedectvo človeka o štýle pôsobenia Ducha Svätého z tohto týždňa: Príbeh, ktorý sa odohral v časovom horizonte 5 rokov na Slovensku v jednej fabrike. Rozprávala mi ho osoba, ktorá sa s ekonomickým vzdelaním dostala do riadiacej pozície v spomínanej fabrike, a tam sa stala nehoda. Nad ránom počas nočnej smeny praskla taviaca pec a rozžeravená hmota sa rozlievala po hale. Robotníci v panike telefonovali kompetentným, ale dovolali sa zrovna nášmu človekovi, ktorý o technických záležitostiach nevedel nič. On ich poprosil, aby mu dali 5 minút času, aby sa spamätal. Napadlo ho zavolať kňazovi na neďalekej fare. Zobudil ho ráno a poprosil ho, či by sa s ním nepomodlil za pomoc zhora, pretože nevie čo má robiť. Ten kňaz súhlasil a po krátkej modlitbe zložil. Keď sa znovu spojil s ľuďmi v hale, hovorí: „...naplnil ma zvláštny pokoj a začal som tým, ktorí roky pracujú vo svojom obore klásť otázky, ktorým som sám nerozumel. A odpovedať na ich otázky spôsobom, ktorý nevychádzal iba zo mňa. Telefonicky sme našli riešenie a keď som sa potom dostavil autom do fabriky, robotníci stáli v úžase na mieste, kde 10 cm od veľmi výbušného materiálu sa zastavila chladnúca žeravá hmota, vytekajúca z porušenej pece. Skoro sme tu mali druhé Nováky, poznamenal niekto s výdychom v hlase...“

Nie, určite nechcem suplovať kvalifikovaný a profesionálny prístup ku svojim povinnostiam a nahrádzať ich nejakou chimérou opovážlivého spoliehania sa na Boha, ktorý by mal hasiť našu lajdáckosť. Ale predsa ma napadá taká znepokojujúca otázka: Kedy som ja naposledy zažil to, čo Ježiš povedal: „...to už nie vy budete hovoriť, ale Duch vášho Otca bude hovoriť vo vás.“ (Mt 10,20)

Modlím sa, aby sme všetci chceli rásť v umení rozlišovať v Božom pôsobení v nás odtieň Otca, odtieň Syna a odtieň Ducha Svätého.

Kaplnka Najsvätejšej Trojice
Pardubice

*Na večnom tróne
Trojica sa skveje,
čo láskou vládne
nad srdcami ľudí;
nech ti znie pieseň
chvály nekonečnej
na veky večné.*

*Stvoriteľ sveta,
Otče dobrotivý,
dal si nám život,
sme aj tvoje deti;
daj, by sme stále
podľa viery žili
vždy tebe milí.*

*Večného svetla odlesk,
Synu Boží,
nazývaš bratmi nás
a s nami bývaš,
daj, nech sme v tebe
ako ratolesti
dobrej povesti.*

*Ty oheň lásky,
Tešiteľ Duch Svätý,
čo mocným svetlom
nežne riadiš svety,
obnov nám myseľ,
srdce k dobru pohni
vo svojom ohni.*

*Trojica nežná,
vitaný hosť duše,
spoj nás so sebou
putom silnej lásky,
daj, nech náš život,
radosť i spev rastie
na večné šťastie. Amen.*

Radost' úprimného srdca

Ž 32, 11: *Radujte sa, spravodliví, v Pánovi a plesajte jasajte všetci, čo máte srdce úprimné.*

Môj dobrý Bože, pred tebou neobstojí neprávosť či hriech a musím si uznať a vyznať, že som hriešny človek. Akou radosťou a nádejou sú však pre mňa slová žalmistu: Blažený človek, ktorému Pán vinu nepripočíta a v ktorom niet podvodu.

Pane, ty ma skúmaš a vieš o mne všetko. Vieš aj o mojich hriechoch, slabostiach, pádoch a zlyhaniach. Lepšie ako ja rozumieš všetkému, čo ma robí nešťastným. Chceš však, aby som mal srdce úprimné a nič nezatajil pred tebou, ale aby som ti vyznal svoj hriech. Učíš ma, že pokora a úprimnosť ma chránia pred skazou hriechu.

Viem, že hriešnosť ma bude sprevádzať po celý pozemský život.

Viem, že ty ma neodmietaš ako hriešnika.

Viem, že ma neprestávaš milovať ako hriešnika. No chceš, aby ma hriech neurobil skazeným človekom. Človekom, ktorý už necíti potrebu odpustenia a milosrdenstva a ktorý si všetko ospravedľňuje.

Viem, že keď pre svoju slabosť znova padnem do hriechu, opäť môžem nájsť odpustenie, ak uznám, že potrebujem tvoje milosrdenstvo.

Sloboda a radosť nášho srdca nie sú natoľko v tom, že nikdy nezhréšime, lebo to pre nás ľudí bez tvojej osobitnej milosti nie je ani možné. Klamali by sme sami seba i teba, keby sme tvrdili, že sme bez hriechu. Nik z nás bez hriechu nemôže povedať, že je bez hriechu. Sloboda a radosť nášho srdca sú však v jeho úprimnosti. Úprimnosť je prejavom dôvery v teba, ktorý si Pánom nášho života. A nik, kto dôveruje v teba, nebude zahanbený naveky.

Aj ja môžem a chcem spolu so žalmistom vyznávať: Dôveroval som Pánovi, preto nebudem zahanbený. Ba viac, budem sa radovať, plesať a jasať, veď tak ma k tomu vyzývajú slová žalmu: Jasajte všetci, čo máte srdce úprimné.

Pane, keď nachádzaš vo mne úprimnosť, obdarúvaš ma nielen radosťou odpustenia a pravou slobodou srdca, ale darúvaš mi tiež múdrosť a poučáš ma, ktorou cestou mám kráčať. Úprimnosť môjho srdca priťahuje tvoj zrak, preto viem, že vtedy ma budeš mať na očiach.

Bože môj, naveky ťa chcem velebiť a oslavovať tvoju milosrdnú lásku.

Ďakujem ti, že tvojou túžbou je aj mne, stratenému v hriechu, znova darovať radosť srdca. Ba zjavuješ mi, že tvojou radosťou je odpúšťať, tvojou radosťou je moja radosť. Áno, ty sa nikdy neunavíš vo svojom odpúšťaní. Viem, že hoci som slabý a krehký, daruješ mi radosť z úprimného srdca, lebo tvoje milosrdenstvo je bez hraníc pre všetkých, čo ťa vyzývajú.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Slávnosť Najsvätejšieho Kristovho tela a krvi: Slávnosť je vo štvrtok 15. júna. Je to prikázaný sviatok. Svätá omša bude o 18:30 hod. V nedeľu 18.6. po druhej sv. omši (o 11:00 hod.) bude slávnostná procesia na oslavu Kristovho tela a krvi po uliciach našej obce. Prosím dievčatá, zvlášť prvoprijímajúce, o rozsypanie lupeňov kvetov. Prosím o prípravu oltárov na zvyčajných miestach.

Dnešná nedeľa: Po sv. omšiach je tradičná farská ofera. Po obede nebude popoludňajšia pobožnosť.

Ohlášky pred prijatím sviatosťného manželstva:

Naši farníci pán Miroslav Obecajčík a slečna Veronika Šutariková hodlajú uzavrieť sviatosťné manželstvo. Kto by vedel o nejakej cirkevnej prekážke, nech to oznámi na farskom úrade.

Nikto nemá právo na výsady

Je dobrým znakom, ak sa ľuďom dostane vďaka a uznanie za služby, ktoré preukázali iným, ktoré preukázali spoločnosti. Uznanie a vďaka možno vyjadriť darčekom alebo priazňou. Aj to je ľudské a dobré.

Lenže darčeky a priazeň môžu viesť k trvalému neoprávnenému výnimočnému postaveniu v porovnaní s obyčajnými ľuďmi. Tak vzniká vrstva privilegovaných. Takzvané získané práva sú nezriedka vynútenými privilégiami. Výsada sa môže stať nespravodlivosťou. Môže viesť k tomu, že druhí nedostanú to, na čo majú právo.

*Podľa práva sú si všetci ľudia rovní.
Nikto nemá právo na výsady.
Ako dlho budú privilegovaní ešte čakať
na to, že sa v ťažkých časoch
sami dobrovoľne zrieknu svojich výsad?*

Adalbert L. Balling „Želám ti anjela“

Sväté omše v 10.týždni cezročného obdobia- (A)

12.VI. pondelok

18:00 Za † Jozefa Polakoviča (1. mesiac od smrti)

13.VI. utorok

18:00 Za † Antona a Brigitu Mruškovičových

14.VI. streda

18:00 Za † Helenu Matúškovú (1. mesiac od smrti)

15.VI. štvrtok Najsvätejšie Kristovo Telo a Krv - prikázaný sviatok

18:30 Za farníkov

16.VI. piatok

18:00 Za † členov rodiny Ernesta Radakoviča

17.VI. sobota

08:00 *Nebude*

Upratovanie kostola č.d. 354- 387

18.VI. 11. Nedeľa cezročného obdobia

08:00 Za † Filoménu Ochabovú (10. výročie),
manžela Jozefa a dcéru Lýdiu

Lektori: Setnická G., Pešková L.

11:00 Za farníkov

Lektori: Polakovičová J., Polakovič P.

14:00 Posvätný ruženec a litánie

Liturgický kalendár

12.VI. pondelok	Sv. Barnabáš, apoštol – Sp
13.VI. utorok	Sv. Anton Paduánsky kňaz a učiteľ Cirkvi – Sp
14.VI. streda	Sv. Elizej, prorok, sv. Valér a Rúfus, mučeníci
15.VI. štvrtok	Najsvätejšie Kristovo Telo a Krv - Slávnosť
16.VI. piatok	Sv. Benon, biskup
17.VI. sobota	Sv. Nikander a Marcián, mučeníci

VIERA

Tu Pán povedal Abramovi: „Odíď zo svojej krajiny, od svojho príbuzenstva a zo svojho otcovského domu do krajiny, ktorú ti ukážem. Urobím z teba veľký národ, požehnám ťa a preslávim tvoje meno a ty budeš požehnaním. Požehnám tých, čo ťa budú žehnať a preklajem tých, čo ťa budú preklínať. V tebe budú požehnané všetky pokolenia zeme.“ A Abram odišiel, ako mu rozkázal Pán.
(Gn 12,1-4)

Apoštolí povedali Pánovi: „Daj nám väčšiu vieru.“ Pán im vravel: „Keby ste mali vieru ako horčičné zrnko a povedali by ste tejto moruši: „Vytrhni sa aj s koreňom a presad' sa do mora,“ poslúchla by vás.“
(Lk 17, 5-6)

Bez viery v Boha niet nádeje, niet trvalej, skutočnej nádeje. Prestať veriť v Boha znamená vydať sa chodníkom vedúcim do prázdnoty a beznádeje.“
(Svätý Ján Pavol II.)

Vrátim sa k úvahe filozofa Alberta Camusa, ktorú sme citovali v rozjímaní o nábožnosti a ponúkam vám jej pokračovanie: „Ak človek v nič neverí (...) Sú ľudia, ktorí milióny nevinných posielajú do plynových komôr, a sú takí, ktorí sa venujú ošetrovaniu chorých. Sú takí, ktorí jednou rukou kmášu za uši a druhou tíšia bolesť. Takí, čo ozdobujú dom, v ktorom väznia mučeníkov. Takí, ktorí si ctia zomrelých i takí, ktorí ich majú za odpad. Všetky tieto postoje sa považujú za rovnocenné. A keďže sme si mysleli, že nič nemá zmysel museli sme dôjsť k záveru, že pravdu má ten, kto má úspech... Ak nič nie je ani pravdivé, ani nepravdivé, ani dobré, ani zlé, ak je jediným kritériom prospech, tak jediným platným pravidlom je to, ktoré nás učí nadobudnúť čo najväčší vplyv, čo najväčšiu moc. Následkom toho je, že svet sa už nedelí na spravodlivých a nespravodlivých, ale na pánov a otrokov. Pravdu má ten, kto má moc.“⁽¹⁾

Čomu a komu všetkému dnes ľudia veria? Človek až žasne! Niekedy mám pocit, že sa začíname klaňať zvieratám a kdejakaj modernej „bosorke“ uveríme oveľa ľahšie ako Božiemu slovu. A to je zvláštne. Ak človek prestane veriť Bohu, začne veriť hocičomu a hocičomu. Keď vieru vyhodíte von z domu, natlačí sa vám do domu povera. Vieru vyhodíte dverami a povera prekíže oknom. Viera je veľký Boží dar. Je to milosť. Nie každý túto milosť dostal. Učeníci prosili Ježiša, aby im dal väčšiu vieru. Často by sme mali opakovať spolu s nimi: „Pane, daj nám väčšiu vieru.“

Moderný človek, ohúrený všetkým tým, čo v posledných storočiach dokázal, veľmi spyšnel, odvrátil sa od Boha a spolieha sa iba na seba. Myslí si, že všetko dokáže sám, že je všetkého schopný. Spomeňte si na obrovskú loď - Titanik. O nej hovorili niečo v tom zmysle, že ju ani Pán Boh nepotopí. Zvláštne, ako sa dokáže človek správať. Ako ľahko zabudne na Boha, svojho Stvoriteľa. Keď niečo dokáže, myslí si, že je Boh. A pritom je taký krehký. Dnes je tu a zajtra si už naň nik nespomenie. A on si vôbec neuvedomuje, že je úplne závislý na Bohu a jeho láske.

Pane, daj nám väčšiu vieru. Pane, daj nám väčšiu vieru. Pane, daj nám väčšiu vieru.

1 JÁN PAVOL II.: Nebojme sa pravdy, previnenia spoločnosti a Cirkvi. Bratislava: LÚČ, 1999, s. S.

Marián Sivoň „Moderný svätý“

Boh

Dieťa milovať znamená brať ho vážne so všetkými jeho dobrými aj zlými vlastnosťami, s jeho radosťami aj bolesťami.

Friedrich Bodelschwingh

Je nedeľa. Rudko sedí zamyslený v obývačke. „Hej, čo je s tebou? Čo ti je?“ opýta sa ho otec. Rudko neodpovedá. Otec sa zasmieje. „No počuj, zdá sa, že máš problémy... a veru musia byť poriadne, lebo si zabudol, že sa už začalo vysielanie pre deti.“

„Ach, to...“ zašomre Rudko.

„Tak čo ti je? Čo máš na srdci? Von s tým!“

Rudko sa nadýchne:

„Stretol som Petra, keď som šiel z kostola. Vieš, čo povedal?“ A už sa to z neho valí ako vodopád. „Povedal, že chodiť do kostola je nezmysel, že to s Bohom sú všetko táraniny, že niet nijakého Boha, že veriť to všetko je hlúposť!“

„Aha, tak je to! A ty teraz nevieš, kto má pravdu, či ty alebo Peter, však?“ povie otec.

„A Peter povedal, že to môže aj dokázať.“

„Čo môže dokázať?“

„Že niet Boha.“

„Ako?“

„Nevidíme ho, nepočujeme ho, a preto je to všetko len výmysel“

„To teda vraví Peter.“ Otec si posunie stoličku bližšie.

„Nuž, nie je to ľahká vec s Bohom. A Peter ani nie je jediný, čo tak o ňom hovorí. Ale povedz, vari nemá Peter rádio?“

„Čo s tým má spoločné rádio?“ spýta sa Rudko zarazene. „Pravdaže má rádio.“

Otec pokračuje: „Teda má rádio. Počúva hudbu, napríklad hitparádu. Ale odkiaľ prichádza hudba do rádia? Kde bola predtým?“

„Vysielajú ju z vysieláča.“

„Dobre, ale vysieláč je ďaleko. Kde je hudba medzitým, prv ako príde do rádia? Kde je, keď nemáš zapnuté rádio?“

„Hm, myslím, že vo vzduchu.“

„Správne. Hudba z hitparády je vo vzduchu. Okolo nás. Medzi stromami. Na ulici. Aj tu v izbe. Ibaže ju nepočujeme.“

„Veď nemáme antény na hlave.“

„Presne tak. Rádio chytá hudbu anténou a urobí ju pre nás počuteľnou. S televízorom je to podobne. Okolo nás sú ustavične obrazy, pestré, čierno-biele, veselé i vážne. Ale my nič nevidíme. Až televízor ich urobí pre nás viditeľnými. My sami ich nemôžeme prijímať. Nemáme pre ne anténu. Pre mnohé veci nemáme anténu, a predsa sú tu.“

„Ale čo to má spoločné s Bohom?“ spýta sa Rudko.

„Veď len porozmýšľaj,“ odpovie otec.

Max Rosler „Skoré uzdravenia“

Boha nezaujímá, či vyhrávaš, alebo prehrávaš. Chce vidieť, že bojuješ.

Trinášť rokov som chodil na karate. A rád som tam chodil. Mojm snom bolo dostať sa na majstrovstvá sveta. Bol som v Topoľčanoch. Riadny výprask som tam dostal.

Prišli sme a privítal nás nápis: Víťame najlepších karatistov Slovenska. Stačilo mi, že som si to prečítal. Obliekol som si kimono, fotili sme sa pri tom. Naspäť som odchádzal už inak. So zvesenými ušami. Čo sa stalo? Keď sme losovali, dostal som toho, čo vyhral poslednýkrát Slovenský pohár.

Keď sa obliekal, išiel som si ho obzrieť. Rozcvičoval sa. Podľa pohybov sa dá odhadnúť, čo sa bude diať. Aj ja som sa začal rozcvičovať, keď prišiel ku mne tréner:

„Maroš?“

„No?“

„Teraz dostaneš výprask.“

„Čože?!“

„On je perfektný.“ Hneď som pozeral, kde sú dvere.

„Nie, nie. Si bojovník! Hlavu hore. Prehrať môžeš, ale nesmieš sa vzdať. Rozumel si? Čím menej sa ho budeš báť, tým menej dostaneš. Prehraš tak či tak, radím ti teda, aby si si chránil hlavu, ostatné budeš musieť vydržať.“

Bol veľmi rýchly a veľmi dobrý. Skutočne, zmlátil ma ako fašírku. Pozrel som sa nabok: Čo to je? Ved' sú to moje nohy. Hneď som bol dole. Pozerám, nejaké štvorčeky. Čo to je? Dlažba, zrazu plafón. Lekár mi hneď pozeral oči, videl som ho len jedným okom.

Spýtal sa ma: „Vidíte ma?“

Zaklamal som. Videl som len hviezdičky. Postavil som sa. Bože môj, len to nejako vydržať. Potom som dostal úder na prsný sval, roztrhlo mi medzirebrový sval, ľavá ruka mi spadla dolu a už som ju nemohol dvihnúť, tak som si ju chránil pravou.

Pane Bože, čo je to za bolesť? Čo mi praskla aorta? Chytil som si srdce, či mi ešte bije. Dobil ma, dodrúžgal, išiel som von ako zmoknuté kurča.

Na konci ringu ma čakal tréner. Perfektný chlap, vďačím mu za veľa. Jeho pochvala bola taká, že ma štuchol do brucha. Dost' som dostal v ringu, ešte aj on mi dal šupu. Stlačil mi ruku a povedal: „Dobrý si bol, Maroš!“ Toto bolo pre mňa viac ako dve zlaté medaily.

Pán Boh nepozerať na to, či si padol, či vyhrávaš alebo prehrávaš. Nehľadí takto. Pozerá, či zápasíš alebo nezápasíš. Nech ťa nájde Pán Boh zápasíť, nič to, že si možno práve spadol. Bojuj, zodvihni hlavu!

Prehrať môžeš, ale nemôžeš sa vzdať. Rozumel si? Často si to opakujem z karate. Proti čomu máš bojovať? Proti hnusnej a prašivej pýche. Nevadí, že občas prehraš, nevadí, že občas padneš. Ale nech ťa Boh nájde ako bojovníka.

Áno, možno si prehral všetky zápasy, ale dobojoval si.

Farár Marian Kuffa „Kazateľnica život“

Viera - nenahraditeľná hodnota

Aj človek dnešných čias hľadá hodnoty, ktoré by mohli jeho život obohatiť a naplniť v prirodzenej i nadprirodzenej rovine.

Možno nie je pre vás novinkou, že v ostatných rokoch získali vedci značné množstvo dôkazov o tom, že medzi vierou a fyzickým zdravím existuje priama súvislosť. Z výsledkov dvoch anglických štúdií vyplýva, že pravidelní návštevníci bohoslužieb trpia zriedkavejšie na rozličné choroby, počnúc vysokým krvným tlakom a končiac tuberkulózou, ako tí, ktorí do kostola nechodia. Príčina tohto javu nie je dosiaľ objasnená. Podľa Dr. Jeffreyho S. Levina aktívna účasť človeka na náboženských obradoch mu poskytuje spoločenskú oporu, obmedzuje účinky stresu a nabáda ho k dodržiavaniu správnej životosprávy. „Nie je však vylúčené,“ poznamenáva, „že odolnosť organizmu voči chorobám upevňuje optimizmus a najmä nádej na spasenie.“

Potvrďuje to aj prieskum uskutočnený medzi vojnovými veteránmi v Durhame, podľa ktorého starší muži, veriaci v Boha, trpeli depresiami oveľa zriedkavejšie ako ostatní vyslúžilci.

Pozornosť v odborných kruhoch vyvolal aj experiment anglického kardiológa Randolpha C. Byrda, ktorý požiadal dobrovoľníkov z radov pacientov nemocnice v San Franciscu, aby sa denne modlili. Keď porovnával výsledky liečby so skupinou pacientov, ktorí sa nemodlili, bol prekvapený: prvá skupina sa zaobišla bez dýchacích prístrojov a potrebovala päťkrát menej antibiotík ako druhá skupina nemodliacich sa ľudí. Z toho doktor R. C. Byrd vyvodil záver:

„Viera v Boha a dlhý život bez zdravotných ťažkostí sa vzájomne podmieňujú.“

Potvrďuje to aj Adolf Adam, 80-ročný pastorálny teológ a vedec z oblasti liturgie v Mainzi, ktorý napísal malú knižku o starobe, kde okrem iného uvádza:

„Kto sa v starobe pozerá na svoj život očami viery, naplňa sa silnou a posilňujúcou dôverou v milosrdného Boha, z viery a modlitby do neho prúdi vnútorná sila, ktorá ho napriek ťažkostiam staroby naplňa radosťou.“

Keď niekto spozná, že existuje sila, ktorá lieči, keď niekto na vlastnom tele pocítil silu modlitby, silu viery, vtedy sa dvere jeho života otvorili. Tento človek je presvedčený: Boh nie je iba idea, je skutočne Bohom. A ja som - kdekoľvek a kedykoľvek - v jeho dobrých rukách a On ma vedie po ceste k večnosti.

Kiežby nás toto poznanie sprevádzalo nielen v dnešný deň, ale po celý život.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku